motiua Beati, ut etiam illi pareat in loco alterius corporis. Suppo 4um dotem impassibilitatis consistere, vel in eo, quod Deus, tribuat corpori Beato, aliquid, vel aliquas qualitates, quae impediant in eo corpore, omnem alterationem corruptiuam, vel quod id est probabile consistere in eo, quod Deus statuat, non concurrere, cum agente aliquo extrinseco, a quo Beatum corpus, alterari posset, ad corruptionem.

5um suppo, triplicem dari motum, in quo Beati exercere possint, dotem agilitatis: 1us est motus progressiuus, qui fieri ab anima operante per cognitionem, et appetitum, qui exercetur per membra corporis, mouendo unam partem, quiescente alia; in quo motu, semper aliqua pars quiescit, dum alia mouetur, et quam velocissime. 2us motus dicitur per se, motus simplex, in quo totum corpus, uno impetu, mouetur, nec una pars quiescit, dum alia mouetur, qualiter se habent motus grauium, et leuium. 3us motus dicitur proprie mutatio, quae tunc exercetur, quando corpus ab uno loco in aliud transfertur in instanti, nulla absumpta mora, in spatio intermedio, vel transitu per illud. 6um suppo, dotem agilitatis, qua beati per hos tres species motus (et 3o solum late motus sit, cum non habeat successionem, sed fiat in instanti) possunt exercere in eo beato, quia Deus statuit concurrere cum anima, aut corpora beata, tanquam cum instrumento eleuata, ad efficiendos hos motus velocissimos, aut in instanti, ut accidit in 3o motu.

His praenotatis, non erit difficile resoluere, an gloriosae dotes, pertineant ad eandem speciem, vel non. Imprimis de luce corporum beatorum, certum est pertinere ad eandem speciem qualitatis, ad quam est lux, quae apud nos est, cum utraque sit tota in eodem exornet. Incertum tamen est an sit eiusdem speciei, ut videbimus ad 2um librum de caelo c. 1. q. 3. a. 3. Et an videri possit ab oculo corporeo lux Beati corporis, an oculus egeat eleuatione. Probabilius tamen videtur, lucem corporum beatorum, omnem esse eiusdem speciei, proportionaliter gloriae animae, quae in omnibus est eiusdem speciei. Ad minimum tamen, quae visio beata est magis, vel minus intensa, in istis beatorum, pro maiori, vel minori, beatorum merito; sic et lux corporum, maiorem, vel minorem intensionem recipit in corpore beato, iuxta maius, vel minus meritum;

Sed vero lux illa Beatorum, cum nostra conferatur, probabilius apparet, quod sit diversae speciei a nostra; nam lux nalis, in Sole, summe obtinere videtur intentionem; lux vero Beatorum, nullam intentionem habet, sibi praeter nalem; quod solarem vincit, magisque ac magis nitendi potest, praeterea lux nostra fluit ab aliqua qua- coniuncta? Vg. in Sole: At ex adverso, lux corporum beatorum, quae cum elevet corpora illa gloriosa supra naturalem statum, supernalis est erit.

Aliud, quod erat quaerendum, petebat, ut lux illa Beatorum corpore oculis videri possit humanis? Difficile hac in re est iudicium, sed verisimilius videtur, quod oculus eam videre possit etiam, quia imperfecte eam videmus, tendere in illam potest, cum lux illa sensibilis sit, et corporea. Vnde et commode, et clare, eam videre nequeat, quia lux ingens, dum se imprimit, vehementer sensum alterat, et offendit. Poterit tamen Deus, oculi virtutem confortando, impediendoque alterationem a luce procedentem, oculum elevare, ut commode, et clare illam intueatur. Hac de re vide plura, apud Suar. 3. p. tom. 2. d. 48. s. 1. et 2.

De dote subtilitatis, non est cur dubitemus, an quoniam speciei qualitatis illa contineat, cum in qualitate non sit, ut iam resolvimus, demonstrandum erit quaerere, ut ad speciem qualitatis spectet. Idem asserendum est de dote impassibilitatis, si consistat (quod est valde probabile) in protectione Dei impedientis actionem omnem, tendentem ad corruptionem corporis Beati: si vero in qualitate aliqua, vel qualitatibus, quod et est probabile, posita sit huiusmodi dos, ut hae qualitates ordinentur vel alteræ q̃le, ad impediendam actione alterationis corruptivae, pertinebunt ad 2am speciem nalis potentiae. Ad hanc non negabunt spectare, cum nullam supponant potentiam cuius conveniant, sed soli subtiliae corporis gloriosi dicas potentiae 2ae speciei, semper est nalis, quoniam huiusmodi qualitas, vel qualitates, ad hanc speciem pertinere non possunt, cum sint supernales. Propositionis huius speciei, semper est nalis, in sui actus, quod in his qualitatibus non desideratur: posse tamen esse supernales actus, in quibus sunt potentia est idem actus violenta, vel neutra, quod ex dictis in 2. l.

fere sit. Si stabiles resistant qualitates illae, rñ quo ponimus locum illam impassibilitatis, cum haec resistentia sit negatio, ut vidimus in 2a S. 8. q. 1. spio; Et consequenter hae qualitates ordinentur 1o ad ornandum beati corpus, Et 2o ad illud communiendum illesum, a variis incursionibus, pertinebunt illae qualitates ad 3m speciem, de qua agimus in hac Re.

Tandem dico agilitatis, cum nihil sint qualitates, non posita sit in aliqua alia, quo iuxta beati placitum idem beatus supernaturaliter ad motum velocissimum, uno e tribus numeratis modis faciendum elevatur.

Sectio 5a

De 4a specie qualitatis, forma scilicet et figura.

In logica exposita fuit forma et figura, quatenus ad qualitatem spectant, et accidentario discrimine inter se differre; nam figura more Mathematico sumatur, prout ab hac, et illa via abstrahit; forma vero pro figura, quae in hac et illa via visibilis est, quo figura agitur, haec et; Et communis forma in vulgari modo loquendi sumitur explicando quae figura, coloribus affecta. Non pertinet ad hanc speciem, nisi quatenus est simplex qualitas, Et more Mathematico spectata, et applicata alicui enti naturali, quo discrimen cum id nascatur ex hac forma, sive figura, ut ex se substantiale, accidentale plane est. Ut igitur evitemus confusionem, ex vocabulorum multiplicitate nasci consuetam, hanc 4am qualitatis speciem figuram dicemus, cuius essentia posita est in eo, quod subiectum in certo efficiat suam ultimam superficiem.

Sit

Cum sit duplex figura, interna alia, Et externa semper corporis quanti sit, cum extensionem in toto servat, videtur mihi probabilius videri, dum servat extensionem entitativam, quae est quando quantitas simpliciter consideratur, Et prima pars ejusmodi unita; extensionem in toto amittit, Et ut videtur sine dubio figurata, cum et quod ut si tenetur, et superficies continuae, ut si forent bruta, et partes et copulatas. Haec igitur figura dicitur organica, Et in eo consistit, quod partes corporis quanti, servant extensionem intrinsecam, sicut in toto, ex quo illa intrinsecis haec figura organica resultat. Cum alia dicitur 2a figura interna, et situalis, quae sequitur extensionem actualem quanti in loco, Et

variat̃ǫ spatiū, variatio situs: sciendum ē, qđ vna ex his figu-
ris, vel quan, vel ambæ, q̃uam bene spēm q̃litatis constituant:
Ēt hæc

Sit 1ª quo hujus sec. Juxtà logam secundo ad cap.
de q̃litat̃ig. 2. a. 3. et denique: Tenendum indu-
bitam figuram organicam ēē spēm q̃litatis, situalem vō
nullo mō. Probat̃ 1ª pars ex eo, quia figura ē q̃litas, cum
ordinet ad efficiendā̃ subiam, saltem ultima sufficiem, nec
sit res incompleta, cum nō sit q̃ntis tria, ejusdem rōis, cum
q̃ntē, quæ eam complendam. Et tandem, cum nō contineat
hæc aliqū, ex tribus speciebus, q̃s iā recensuimus, ut in dictis
constituam pōt. 2ª pars hujus rōis, q̃ excludit a q̃lit.
figurā situalem, hoc punto mittit. Figura situalis, nō di-
stinguit̃ a situ, ut situs nō ē spēs q̃ntis, quia figura q̃ idem cum
ipso ē, et nunquā absq. eo invenit̃, ut eo q̃uumque rōne va-
riato variat̃ ut q̃stam nō spectabit.

Objicies ō 1ªm parti rōis, figura organica
ē tris q̃ntis, ut tria ē ejusdem rōis, cum substā-
tia, illamque complet, quia hæc figura, nec ē q̃ntas, nec ē con-
q̃plere, cum ordinet̃ ad complendam q̃litatem. Resp. minorem
ēē falsum, ea figura organica, nō ita ē tris q̃ntis, ut illam
compleat, hoc n. præstant indivisibilia q̃nt, et spā q̃lalia
in entia incompleta. Resp. pōt 2º falsum ēē, qđ tria semper
sit ejusdem rōis, cum substā, nam puncta tris ē lineæ
et linea tris superficies, nec tn̄ puncta lineæ, t diversibly,
nec lineæ superficies, t divisibly: vel mini nō ē, si tris q̃ntis
q̃ntas nō sit, ut q̃lās, quandiuim ē mis subiæ, nō semp subiā
ē, ut aliquando accīns, ut apparet in Eucharistia, et in duobus.

2ª quo sed. figura organica, aspectu
q̃ntis dequalit, et tn in plures speciei figu-
ræ dividat̃ ad utramque spēm aspectivæ rō, ad 1ām quæ fig-
uram ā prioris modalis aspectu, ē separabo, nō mutua. Sed fi-
guræ si hoc, t illo mō variat̃ extrō, ex q̃ resultant, va-
riantur, possunque sub hac, t sub illa variatione, conservari
ri eadem q̃ntis, q̃g t accidens ē, qđ figura sit semicircularis

t. quis alia. qo sequunt. ab ij agente. Pro 2o pot dici ea figura dici invisibilis, quia facta quacunque, et minima variatione in figura, diversum spei sistat effluvium formale. Qd merito dicendum e, in tot spes figura, quot sunt figurae inter se aliqua ex se distinctas, ut in figura rotundam, triangularem, quadratam, semicircularem &c.

3o quo e, ut non solum figura organica quantitativa; sed et figura organica qualitativa, ut substantialis, sint qualitates, et pertineant ad hanc speciem qualitatis? Utrumque aequa ferme probabilitate dici potest, qui enim affirmantem defendunt, is dicat figuram sequi suffic. tantum ... non sol... in partibus quantitatis; sed et in partibus subiecti materialis, et qualitatis, ut diximus ad primum quaesitum, quo si ex partibus quantitatis tantum resultat qualitas hujus spei, et ex partibus subiecti materialis et qualitatis resultabit. Qui vero tenet negantem · amplexus fuerit, is dicat, solam illam figuram pertinere ad hanc speciem qualitatis, quae resultat, non ex quacunque suff. iciens, sed ex illis, quae tantum sunt, quae sunt apte replere locum, ut cum hoc soli quanti conveniat, cum sola dicat partium, loci repletiva, sola quantitas dicetur propria figurari, et sola qualitas ex ea resultans propria figura appellabitur. Neque hoc afficit aliis formis, cum figura videatur imponere ad sui resultantiam, partes, quae dicam inter se positione expetant, quod solis partibus quantitativis competere, ut ex 1a quaestionis constat.

4a quo, quae hic exciter pot e, ut densitas, ut raritas, sint qualitates, et ad quam speciem pertineant? Quamvis Phis densitatem, ut raritatem, a qualitatibus rejicerent aliquando. inter qualitates sed numerant, 1. Phys. c. 2. tex. 11., in q. Sena e Filibertus lib. de 6 principiis cap. de situ. Suar. d. 42. s. 5. n. 17. Fundamentum e qua densitas, ut raritas, non videntur consistere, in nuda positione, ... partium, ut volunt illi qui illas a qualitate excludunt; sed videntur consistere in modo aliquo de novo resultante, sive qui magnas, ut multae materiae affecta quanti, sive cum sub parvis dimensionibus, ut parva materia sub magnis dimensionibus. Hoc posito ad 4am speciem qualitatis, densitas, ut raritas spectant. Fundamentum mihi videtur

qa uniuntur in figuram qdam, q in eo diversitatem ab aliis figuris servet, ut magna qtitas contenta sit parva figura, et parva qtitas magna fiat.

5.º quo ad de lenitate et asperitate, de qa et convertitur, et iis qlitates, ut et hujus speciei [illegible] fiat. Sup. cum Averroe, et Tho. qui refert. [illegible] [illegible], qa sicut figura consurgit, ex positione partium, ita et asperitas, et lenitas, qdam spes figurae, ex tali partium positione emanans. Et [illegible], quam raritas, et densitas novam speciem qlitatis, hujus [illegible] spei addunt, qa figuram conficiunt, in q multa materia, sub parvis dimensionibus, aut parva sub magnis continetur. Et lenitas ita [illegible] figurat, ut sensum minime laedant, qd praestat asperitas, [illegible] &c. Nec refert, qd lenitas sensu percipiatur, ut non sit figura, qa figura [illegible] sensibilis [illegible], [illegible] lenitas, et asperitas, ut sensibilia [illegible] percipiuntur.

6.ª quo sit, et in [illegible] spe qlitatis, numeranda sint qlitates aliquae supernales. Juxta ea, q diximus. ss. [illegible], facile resolvi pot praesens quo, quod ita decidere oportet, ut dicamus ~~et~~ inveniri qlitates supernales in primis tribus speciebus qlitatis. Et [illegible] a primo [illegible]. In 2.ª dantur [illegible] supernales, et actus, fidei, spei, et charitatis &c.; in 3.ª spe, si dos impassibilitatis consistat in qlitate aliqua, cum [illegible], supernali qlitate, [illegible] [illegible]: si non consistat qd [illegible] [illegible] in qlitate, [illegible] in [illegible] [illegible], sine qlitate supernali, manebit 2.ª spes, [illegible] et 4.ª de q statim dicemus. 3.ª spes [illegible] illis nobilissimis qlitatibus supernalibus, [illegible] [illegible], [illegible] spectant, caracteres, [illegible], [illegible] corpora Beatorum &c.

De qa spe figurae, majus dubium [illegible], [illegible] aliqua figura supernalis. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], quam in Eucharistia variatur figura naturalis corporis Christi Domini, cum in statu naturali, [illegible] in caelo, [illegible] [illegible] [illegible] partibus spatii, et tota toti spatio [illegible]. In [illegible] [illegible], tota sit in tota hostia, et tota in qlibet parte hostiae,

quantitatem et corpus ipsum sacramenti. Non obstante hac re-
tinetur, ut Adam figuram aliquam superficialem, qua ut diximus
figura structuræ, quam habet hoc corpus in dom[ino], ut qualitas, id
est corporis naturalis, quæ supplet, quod aliud corporis superficiale, quæ dan-
tur in Eucharistia, quam sit qualitas aliqua. Manente interim in-
variata figura organica, et qualitatum corporis in dom[ino];
Cum partium conditio, in eodem in dom[ino], nullam in entitate ad
extensionem variationem subeat, sed manens eadem, et in partibus
uniendis, et in de aliis corporis partibus.

Tertius Deus potest variare figuram organicam, con-
fundendo partes, quæ in extensione in toto, sed figura
organica quantitatem habet illud totum, ut est partialis partibus extrinsecus, quæ
est superficialis, ubi iam habitu superficialis qualitas in hac specie. Quo-
niam, qua figura organica naturalis postulat partes ordinatas, figura
tamen hæc quam dicimus, ut surgit ex partibus ordinatis, sed confusis, sed quod
una omnibus uniantur. Quoniam, qua ut dicitur illa figura, in
partibus confusis multiplicanda est unio, ita ut tot sint in una
parte, quot in partes in toto, sed tot indivisibilia, et uniones, ut sit
naturalis partibus quantitatis; quo figura quæ illas consequitur, ut erit naturalis, sed supra-
naturalis. Quoniam 2dum argumentum esse falsum; ut non bene infertur; hoc ut est naturale,
nec conforme naturæ, quod est supernaturale. Adhuc namque potest esse connaturale,
ita se habet frigus in igne, cum naturale, ut est conforme, nec pro-
prie supernaturale, sed contra; sic etiam potest res aliqua supernaturalis dici,
quandocumque, quod postulat vires causæ superioris. Sic et figu-
ra illa, aliqua ratione contraria erit nec quantitatis, quod cujus naturam est, scilicet
tot uniones partium, et consequenter figuram inde resultantem; sed
ut bene inferebatur, quod esset superficialis ea figura. Sed iam de spe-
cie dicendum est.

Ad Caput 1^s Ethi

De Relatione

Nobilissimum relationis prædicamentum, quod manibus habemus; in cujus trac-
tatione, multa ex logica suspensa sunt, dari videlicet quoddam sum-
mum relationis, tam in concreto, quam in abstracto. 2do Adæquate

dividi hoc genus, in relatis, quae fiunt, in unitate, et multitudine, Actione, et Passione, Mensura et mensurato, et alia similia, quae si iterum repetantur, lepore carebunt, cum longiores nanio dd. postulent, nos brevioribus incumbamus. Omnia ergo, quae de relationibus dicenda erunt, duabus dd. veluti tribus concludentur. Et in relatione duo praecipue occurrunt; Fundamentum scilicet, quod nititur, et terminum quem tendit, ex quo illius esse maxime appareat. de fundamento 1a erit disputatio; de termino 2a.

Disputatio 1a
De Relationis Fundamento

Praesens d. 4or sectiones continebit; in illarum 1a, facta aliqua digressione circa naturam realium relationum, quem apparatum, ut illae sint, requirant examinabimus. 2a. [illegible] relinquendo quam actionem, quam a fundamento postulet relatio. 3a discutiet, utrum omne quod fundandas reales relationes natum sit. 4a demum, an relationes quae a fundamento dependent, perfectionem important, aperiet.

Sectio 1a
An dentur relationes reales, et quem, ut extant apparatum exigant.

Tres invenio sententias circa relationes reales admittendas, vel non admittendas; 1a Sententia eas omnino negat; Huic patrocinantur Aureolus 12. Met. com. 19. Aquil. lib. 3. Sen. Met. c. 10. Nominales apud Cap. in 2o dist. 30. q. 2. pro hac sententia appono unicum fundamentum, quod illico dissolvam, reliqua commodius solventur, postquam veram sententiam statuerimus. Entitates non sunt multiplicandae sine necessitate; sed positis duabus albedinibus, etc., optime [illegible] denominationes omnes relativae, sine quod relationes inducimus; ergo relationes sunt fictitiae. Maj. est omnium axioma. Pro min. ergo positis duabus albedinibus,

sit existentibus, aequè ac prius diversis in subiectis, cum alio seiuncti, & dici possunt similia illa subiecta. Et confirmatur, quia si relatio dependeat a fundamento, ponit Deus fundamentum, sine illa relinquere. Et tunc non est dicendum, quod illa duo subiecta alba, non sint tamen similia; quia denominationes relativae, abunde sumuntur ex formis absolutis, sibi coexistentibus.

Ad hoc fundamentum, quod est praecipuum pro hac sententia, respondeo illa duo subiecta dici alba fundamentaliter, non vero formaliter, si relationes praescindantur, quemadmodum, si quis roget, an si concipiamus, quod de facto dari possit corpus aliquod sine risibilitate, quod ultimum non repugnat. Si quis, inquam, roget, quomodo intelligamus corpus illud esse homo, quod hominem per ordinem ad risibilitatem, optime respondebit qui dixerit, hominem illum, esse formaliter rationalem, & fundamentaliter esse risibilitatem, negaverit vero formaliter, quia deest risibilitate formali. Et ideo non corpus esse formaliter quantum, sed solum fundamentaliter, nullo vero datur formaliter, dum deest illi. Item cum proportione dicendum est, de duobus subiectis albis, non esse scilicet formaliter similia, nisi per relationem. Ad confirmationem dico, non posse fundamenta relationum, sine ipsis existere, cum ut probabilius iudicabimus, solum virtute distinguantur a fundamentis relationes.

2.ª Sententia concedit reales relationes, sed negat eas constituere peculiare aliquod praedicamentum, quia transcendunt per omnes entitates, sicque, ut vult haec sententia, quodammodo includuntur in omni entitate reali, & physica, ut de potentia obedientiali diximus, ideo non spectant ad peculiare aliquod praedicamentum, cum per omnia vagentur. Hanc sententiam Zenoni, & antiquioribus Philosophis, tribuit Scotus, initio praedicamenti ad aliquid; tamque colligit ex Philosopho, & Aristotele ibidem. Haec sententia, si velit dari relationes transcendentes, vera est; si loquatur de entibus creatis collatis cum Deo, vel cum aliqua causa re. ... cum ... falsa tamen, si velit, quod omnia sint relata transcendentia, quia omnipotentia Dei, aut aliquid eius attributum, hoc non habet per ordinem ad creata, cum ad illas ... non ordinetur, quod in 4.º ... exponemus. Falsa similiter est, si velit relationes transcendentia, & per omnia genera vagantes, non admittat relationes peculiaris praedicamenti cum relationibus transcendentibus, et praedicamentalibus, aperto discrimine inter se differant; illae enim sunt res absolutae, nec totum suum esse, est respectu

aliud, nec tandem illud vivat, ut purum term., qd. convenit in via 2a. Arg. q. e relatum transiens, et sic in aliis; prius nanq. in via 2a. q. e aliquid absolutum, licet cum 2m. relatu, et quia sine quo esse nequit 2m. relatu, licet et fraim respicere, ne qua ut purum term., quia pra aliquid ratio vestis eam respiciunt. relatio vero praedicamentales, longe aliter se gerunt; in imprimis aliquid relativum, nec sunt aliud esse q. tales, qm respicere term. pure, hoc e quia term., q. term. e, aliud qm subiecti munus exequitur, ut fit in Paternitate, et filiatione.

Ultima, et via sentia docet, dari in creatis relationes reales, q. peculiarem constituant relationis praedicamentum.

Haec fuit Platonis sentia, qm sic secutus e Aristoteles, et post eum Aristotelis commentatores; ex et Hanc fere defendit D. Th. 1. p. q. 13. a. 7. et q. 28. a. 1. et 2. Scot. in 2. dist. 38. Greg. dist. 20. q. 1. Henriq. quodl. 3. q. 4. et quodl. 9. q. 3. Fons. hic q. 1. s. 2. d. 1. et alii. Suar. d. 47. s. 1. n. 15. et coes.; et probatur sane sententiam tribus fundamentis, nec infirmis, ut existimo. 1m desumo ex relatibus divinis a quo argor a fortiori. De Fide habemus esse in Deo tres relationes constituentes personas; qui n. e aliquid fictum relatio; At quemadmodum dati Dieta, qm propter suam infinitatem, praedicatis limitibus concludi n. potest, datis et fieri, cujus limitari, ceterorum aliarum aliter scilicet praedicamentaliter n. deficiant, n. repugnabit praedicamenta de novo constituere. Sequitur proinde a paritate rationis, imo a fortiori; si nanq. in divinis datur paternitas, q. denominatio ex creatis in Deum translata e, exutis imperfectionibus, quas in creatis induit; cur in creatis vero Paternitas in relatione posita, n. invenietur.

2m Fundamentum sit. invenire in creatis relationes, aut involveret repugnantiam aliquam, propter maximam perfectionem rerum creaturarum, quia obiicit imperfectio relationis, vel propter imperfectionem creaturarum, cumque n. posset stare tanta perfectio, quae illa e in rebus; At neutro ex cap. relationes sunt denegandae, quod de. probo min. quoad 2am partem, n. repugnat propter perfectionem, quia si relatio invenitur, cum infinita perfectione Dei; cur n. invenietur cum finita perfectione, q. minorem infinitam perfectionem

attinget. Opponi tñ relões divinas eẽ subtiales; creaturæ accidenta=
les, ideoq majorem dari rõem, cur Deo nõ repugnet relão, repug=
net tñ creaẽ, cujus perfectioni obstat relão subtialis. At hæc insub=
sistẽ, nã difficilius relois, qa eẽ relatiuo, sive relõi, in eo, nõ ma=
gis repugnat eẽ subiale, qm accidentale, sd ab vtroq abstrahit, qd om=
do facile, qa sicut accẽns dicit, eẽ in alio, ita subtia eẽ in se; sd
cum eẽ in se, nõ repugnat eẽ ad aliud, in q eẽ relois ponitr; ḡo
neq repugnabit cum eẽ in alio, et cum esse nõ repugnet eẽ
accẽns; de 2º ad vltim, nõ eẽ repugnabit relão ppt perfectionem, sed
et ppt imperfectiõem, q erat 2ª pars min., cum relão accidentalis,
qlis illa ē, q dar in creaẽs, nõ tantam dicat perfectionem, ut eũ
creaẽ entitate compati nõ possi.

3m finitum, et qd hac in re, nõ parui pendendum, est
qmam denõies plures dantr relatiuæ, q existũt in
rebus ipsis, absq ulla fictione itus, et nõ sũ frã ipsa absolu=
ta q tales: ḡo sitas denõioẽs fuñtr in aliqua frã relatiua,
q ab ipsis cj distr, q mõ eo, sd ab absoluto fundato deriuatr, se=
qnti sic videbitur ē. Qd vo dentr hæ denõioẽs, admittent oẽs,
dicitr .n. aliquid majus, aqle, sile, Filius, Pater, cã, effs
&c., q oẽs sũ denõies relatiuæ, et p ordinẽ ad aliud. consur=
gere vo has denõioẽs, sine mentis aoẽ, pt, qa duo alba, sũ
silia, qm itus cogitet. Pater ē vẽ Pater absq illius consideraoẽ.
Qd 3º. hoc nõ proveniat ab aliqua frã absoluta, ondir, qa in=
variata eadm albedine, subtum mõ ē sile, mõ dissile; si cum
alio subtõ albo cõferatr 1º, deind cum alio nigro. Ḡo nõ ab albe=
dine put absoluta ē, prouenit ea denõioẽ. Tandem, qd illæ
denõioẽs, nõ sũ a frã extrinseca ptt, qa denõioẽs, q a frs ex=
trinsecis nascuntr, illis invariatis, eod mõ invariatæ psistunt;
qmadi .n. durat actus videndi, et audiendi, parias dicitr visus,
auditusq sonus. At perseuerante albedine, in alio ex his parietibs,
et separato ab alio, q sit ad dexterã, Ẓ; iam nullo mõ hic dicitr
silis alteri, cum antea talis diceretr, ḡo aliqua frã sicut pa=
rieti intrinseca illi deest, atq adeo relão ē frã intrinseca.
Objicies 1º ō sane sextam, q et vã, multis opposita argũs, q
appono, et dissoluo, qa õtinent doctrinam sub dignam.

Persona divinae si aeqles, inter se, sed non secundum rationem
absolutam; quo sensu non, duae quaelibet personae aequales dicentur
absque ulla superaddita, et si sed admittatur, quod duo aliqua,
sine relatione possit esse aequalia; concederetur etiam, quod possit aliqua
duo esse identica, quod possit esse pater, et filius. Et sic deneg-
quis absque relatione, excludenti omni relationis. Item ind pro
ga ex eo T.T. in Deo, 4.ta tantummodo relationis realis ad-
mittuntur, tres constituentes personas: 4.a spirationis activae,
personis constitutis jam omnino adveniens; quo nulla alia in Deo
dad relatio realis. De relationibus rationis, non est nostra contentio. Sum
duplex aequalitas considerari potest in divinis personis, scilicet
aequalitas rationis eiusdem divinae, quae in omnibus est eadem; et rationis perfectionis re-
lativae, quae in singulis personis est formaliter diversa, dupliciter
rationi satisfacta objectioni. Resp. 2.o divinas personas, esse aequales
in essentia divina positive quae est eadem in omnibus eadem est non; Identitatem quali-
tatem non sufficere ad relationem realem, cum fundetur illius
in personis, non sic etiam aequales res, quod ratio requirebatur, ad re-
lationem realem, ipsa non relatio identitatis eiusdem ad se
ipsum rationis est, nullo modo realis. Si sed personae divinae
inter se conferantur, sunt proprias et relativas rationes. Resp.
2.o peculiares rationes divinarum relationum, nec proprie aeqales,
esse, aut inaeqales, sed esse quammodo diversarum rationum, quomodo
quamvis linea, et superficies, si inter se conferantur, non sunt pro-
prie aeqles, aut inaeqles, quod ea, quae conferuntur, in ratione ae-
qualis, aut inaeqlis, requirunt generationem eiusdem perfectionis, quae
in linea, et superficie, non datur. Hoc in personis divinis com-
paratis, sunt peculiares rationes formales. Ut in omnibus
modo nostro esset ratio dubitandi in argumento posita, cum non
esset in relationibus propria aequalitas, frustra de relatione aeq-
litatis, quae rigorosam aequalitatem postulat contenderet.
Quaeres tandem, an rationis divinae relationes sint proprie aeqles. Resp. non
esse proprie aeqles, quia nec conveniunt in genere, nec in specie,
sed sunt quammodo 2.o diversae. Resp. 2.o illas relationes in
suis propriis rationibus, et perfectionibus esse aliquo modo aequales, quia
tam perfectum bonum, et finitum (quod finitum in illis esse potest)

§
negata consequentia,
quia in rationibus
creatis, finitis
in illis, et
rationibus, non appa-
ret inaequalitas,
sed in Divinis;
Ideo ergo et Deo.

hit una relaō qui opposita; At nihilominus hoc non ēē satis, ad realem relōem aequalitatis fundandam; Cum in Sect. 3. resolvendum a nobis sit, ut probabilius, non posse unā relōem fundari in alia, ac proinde nec relōem realem aequalitatis fundari in relationibus divinis, quae sunt formā relativa. Praeterea, quamvis concederemus, unā relōem posse ēē fundamentum alterius, adhuc tamen relaō aequalitatis realis in Deo non admitteretur, propter rōem assignandam s. 3. dub. 6. §. Pres.

Objicies 2° relōis ēē, quod tale ēē, quod nomine appellatur ēē (ad), At ēē ad, non potest stare cum eo in quo ēē accidens, quod esse dicitur ēē (in), cum totum ēē accidentis, sit ēē in subiecto; quo relaō, non constituit aliquod praedicamentum accidentis. Deinde non potest constituere subiectum aliquod, nec unum praedicamento subitae, ut diximus d. 1. de Subst. s. 2. quo nulla datur relaō in hiis. Resp. ēē (ad) non tollere aut sua ratione quod reperitur ēē (in) Nec unum ēē ab alio distingui, ut accidens, a non accidente, sed solum distingui ēē (in) ab ēē (ad) ut principium eius, et transeuns, a forti parti, seu a rōe, aut ipsa conceptione, detrahente accidens ad relōem, quamvis magis ei accidenti, conveniat ēē (in), hoc ēē detrahit ab ēē (ad) in relōe in quo est aliquid peculiare, et proprium. Hinc colliges, quod ēē (ad) in relōe, sit verum accidens, et sit in subiecto, quia solum distinguitur in relōe, ut rōe terminus, et rōe, quo tamen tantum detrahit, et in quo terminus rōe semper includitur, ut evenit in ente, comparato cum modis, a quo ad hoc, aut illud genus, tamen non detrahit.

Objicies 3°. Ut ex nostris fusius constat, indispensa ... 2am ..., quod possibiliter determinantur ex relationibus divinis, ad distribuendas ...; At hoc nullum est, quod distributo ... destruuntur relationes, quo ... 2°, quia non valet argumentum, ex relationibus ..., ipsas ... divinae, ad accentuales, de quo ... 2° quia in Divinis relaō non resultat ad positionem ..., ut fit in humanis, si ibi relōes concedamus, sed supponitur in Divinis relaō, ante productionem ..., prius ... quod producatur per aeternam generationem filius, prius origine constituitur ... pater, sive rōe persona, ... generationem in Deo, seu actionem ..., per ... ; Praeterea concedamus qua-

rationem filij, ut fuisse a persona, seu ab essentia. ergo cum in his
tanta sit disconvenientia, inter relationes creatas, et divinas, nulla
penes datur ratio, cur ex primis admissis, recte philosopha=
mur, ad concedendas 2as. Huic objectioni, iam aliquaten=
tus satisfecimus, quando in eo 2o puncto ratione realis, scilicet
in aliqualibus paritate rationis, et ut ex omnimoda, cum in conflictu
ut ignorati omnium vestigii, contendebamus, admittendas esse relationes
reales creatas, si concederemus divinas, quae relationes sunt, tum aliquo
ut solum in eo, quod subsistant, sed et in eo quod sint infinitae,
ut in pluribus aliis distinctis a creatis relationibus.

2a confutatio minoris in objectione facta difficul-
tatem tangit eamque gravissimam, quae §. IV.

adeo torsit ingenia, ut in varias sententias pallantes abi-
re coegerit; postulat illa, ut non aliquo possimus in-
telligere Patrem prius tanquam 1am personam, quam eundem intelli=
gamus, Patrem, ut sit cum Filio. seu quod in idem reci-
dit, ut prius possimus intelligere 1am personam constitutam
in ratione personae, quam relatam ad Filium. Huic quidem missis
aliis, ne omnino indicta relinquatur, ratio cum Ratione. Si concipi=
amus aliquam personam divinam, concepta ipsa, possumus talem
personam prius concipere constitutam aliquo modo, in ratione perso=
nae, quam illam concipiamus, ut relatam; sive ut paternam
concede; possumus illam concipere ipsa distinctam, ut perso=
nam, quam illam concipiamus, ut Patrem, seu ut relatam ergo
Filium et quare id concipimus divine, ut in se est; sed cum ana=
logia, et proportione ad creata, exponimus ea, quae in divinis intelli=
gimus. Sed in creatis prius Pater aliquis, et persona quam ge=
neret, ut sit Pater, referaturque ad filium, cujus est relatio, sit et
relatio Patris; ergo ita aliquando in divinis quoque modo imperfecto conci=
pere fit, ut prius intelligamus 1am personam constitui, in
ratione personae, ut deinde quandoque referri ad filium, ut esse Pa=
trem, seu denominari Paternitate. Unde loquendo de hac co=
gnitione confusa, ut et inadaequata, quod unam relationem possit
concipi prius ratione, quam aliud.

Si tamen concipiamus aliquam personam divinam ipsa

proprio, ac alio, seu tali forma, nullo mo' intelligere possumus,
proprius rõe formam aliquam constituit, in rõe forma, qui refe-
ri ad aliam, & iõ Patrem &c: sum relaõ Patris, quae eum
formam constituit, et sic de aliis. Nam proportione, et effecta
hqz et d conspicit, verumque includat in suo conceptu, et effectu
actu; constituere videlicet formam, et referre; atque adeo cum sit
cognitio, cum relõe filii, qua Pater n' prodesset prius, ut bene
plurisbonis, qui distinguat, ut binum relõis; cum hac tota sit-
tate eminent relõium stat prioritas originis inter relõis; Nam
hac prioritas, nihil aliud e, qui relõem Patris, ee absque oñi ori-
gine, Relõem vo filii, ē per gestionem ab illa. Haec sint
satis pro solutioe hujus argti, ex cujus doña, ad quod aute opposita
erant exposita manent. Plura de hac re vide apud Suare in
summae Theologiae lib. 9. de Trin. c. 7.

2a pars sectionis propria implebit, si quae naria fu-
erint, ad realem relõem, compendiose sed, exposuerimus.
referendo qui beneficii, ac singula eis deueniunt. 1mo ee postulat
relaõ realis, 2m ee terminum seu extremum, quod e illud, quod illa relõe
ultimo denominat, ut &c. Petrus, a relõe Patris. 2m ee funda-
mentum remotum relõis, scilicet illud, quod extremo convenit ee, ut refe-
ratur; &c. duo albedinis, et finita remota relõium realium, simi-
tudinis cum duo parietes. 3m ee, Fundamentum proximum, seu alio no-
mine rõo fundandi, quod e ultimum complementum, rõe cujus, relaõ
convenit, et proxime datur in extremo; cujusmodi e generatio activa, ut Pe-
trus dicatur Pater. 4m e terminus, ad quem relõem, sive relõem Patris
&c., aut hujus parietis, et quis per aliam relõem, ad Patrem,
aut Parietem ordinatur, vocatur correlativum.

Hac oia imprimis naria sunt, ad relõem, terminus sive
extremum, quoniam relaõ e accidens, quod sine subjecto ee dat
in rerum natura. Fundamentum remotum, quia in eo convenit relaõ subjec-
tatur, ut narat convenit relaõ similitudinis, cum duas albedines, albe-
dinem in concreto refert, ad aliam, ita convenit in ea subjectatur;
Fundamentum proximum e narium, qua sine eo, n' datur, terminum ad quod consi-
deratur ad relõem, cum sine genere &c., et sic de aliis proportione
tione habita, n' dicatur aliquis Pater. Terminus tandem e narius,